

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 149

Kinh văn: “**Nhược văn ngã danh, thọ chung chi hậu, sanh tôn quý gia, chư căn vô khuyết**”.

26. Nguyên thứ hai mươi sáu: “VĂN DANH ĐẮC PHƯỚC NGUYỆN”

Phía trước tôi đã từng nói qua với các vị, nguyên thứ mười tám “*mười niệm ắt sanh*” là chánh nhân vãng sanh, người xưa nói đây là trung tâm của 48 nguyên, điều này có thể lý giải. Thế nhưng, nguyên thứ mười chín và nguyên thứ hai mươi thực tế là bổ sung cho nguyên thứ mười tám. Trong hai phẩm Kinh văn “Tam Bối Vãng Sanh” và “Vãng Sanh Chánh Nhân”, Thế Tôn nói với chúng ta, điều kiện quan trọng nhất là “*phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm*”. Nguyên thứ mười tám là “*một lòng chuyên niệm*”, nguyên thứ mười chín cùng nguyên thứ hai mươi chính là “*phát tâm Bồ Đề*”, có thể thấy được quan hệ của ba nguyên này rất là mật thiết, hay nói cách khác, tính quan trọng của nguyên thứ mười chín cùng nguyên thứ hai mươi hoàn toàn tương đồng với nguyên thứ mười tám.

Gần đây, bên ngoài có rất nhiều nơi đề xướng “Bồn Nguyên Niệm Phật”, họ nói là có thể không cần đọc Kinh, không cần niệm Phật, chỉ nương theo nguyên thứ mười tám thì được rồi. Việc này trên lý mà nói thì không có vấn đề, có thể nói được thông, thế nhưng những người này đã đem ý nghĩa của Phật hiểu sai đi. Chúng ta mỗi ngày đọc kệ khai Kinh: “*Nguyện giải Như Lai chân thật nghĩa*”, những người này là hiểu sai đi chân thật nghĩa của Như Lai, hiểu lầm đi chân thật nghĩa của Như Lai. Việc này sẽ sinh ra chướng ngại rất lớn đối với người niệm Phật, đem sự vĩnh thoát luân hồi ngay trong đời này, cơ hội vãng sanh Tịnh Độ bị lỡ qua, loại tổn thất này không cách gì tưởng tượng được. Các vị đồng tu nếu gặp phải những sự việc này thì nhất định phải dùng tâm từ bi mà khai đạo cho họ. Chúng ta ở trong giảng tòa thường hay nói, đặc biệt là giáo huấn trên “Kinh Hoa Nghiêm”: “*Một là tất cả, tất cả là một*”, đây là chân tướng sự thật. Hay nói cách khác, trong 48 nguyên, bất cứ nguyên nào cũng đều viên mãn bao gồm 47 nguyên khác, nếu như thiếu một nguyên thì 48 nguyên không viên mãn, liền có kém khuyết; bất cứ nguyên nào đều viên mãn bao gồm 47 nguyên còn lại, vậy mới gọi là bồn nguyên. Cách giải thích về bồn nguyên này, thực tế mà nói vẫn là ngoài da, ý nghĩa không đủ viên mãn. Thế nào mới gọi là viên mãn? Bất cứ một nguyên

nào cũng đều bao gồm giáo nghĩa toàn bộ “Kinh Vô Lượng Thọ”, không chỉ là một nguyện, mà bất cứ một câu, một chữ nào trên Kinh cũng đều viên mãn hàm nhiếp Kinh nghĩa của toàn Kinh, vậy mới gọi “*một là tất cả, tất cả là một*”. Nếu bạn có sự nhận biết này thì mới có thể nói đó là “Bồ Đề Nguyện Niệm Phật”, còn như không có sự nhận biết này mà nói đó là “Bồ Đề Nguyện Niệm Phật” thì là sai. Đặc biệt ở ngay chỗ này có bổ sung vài câu nói, hy vọng các đồng tu không nên bị những lời tuyên truyền này mê hoặc, chính mình phá hoại công đức lợi ích của chính mình, vậy thì sai rồi.

Thực tế mà nói, nguyện thứ hai mươi sáu và nguyện thứ hai mươi lăm phía trước, đây là nói người tu học pháp môn Tịnh Độ, trì danh niệm Phật, nhưng nguyện vọng vãng sanh không mạnh, cảm thấy phước báo trời người vẫn không tẻ, nên họ không nỡ xả bỏ thế gian. Các vị thử nghĩ xem, đây là người nào? Chính là chúng ta, không phải là người khác. Chúng ta ở ngay trong đời quá khứ, đời kiếp kiếp đã từng học qua pháp môn này. Trên “Kinh A Di Đà” nói rất hay: “*Không thể thiếu thiện căn, phước đức, nhân duyên mà được sanh nước kia*”. Thiện căn, phước đức, nhân duyên của chúng ta rất là sâu dày, chỉ cần chúng ta dùng tâm chân thành phát nguyện cầu sanh, không ai mà không được sanh Tịnh Độ. Nếu bạn vẫn còn chút lưu luyến đối với thế gian này thì bạn không thể đi. Tuy là không thể đi, ngay đời này của chúng ta cũng không phải uổng phí, phước báo trời người là khẳng định. Được phước báo lớn của trời người là A Di Đà Phật chính mình nói với chúng ta, phẩm Kinh này là Thế Tôn vì chúng ta mà chuyển thuật báo cáo của A Di Đà Phật, cũng như A Di Đà Phật đích thân nói với chúng ta, không hề khác nhau. Cho nên, nguyện này rõ ràng nói với chúng ta: “*Nhược văn ngã danh, thọ chung chi hậu, sanh tôn quý gia, chư căn vô khuyết*”. Câu này bao hàm lấy phước đức viên mãn. “*Tôn quý gia*” là tiền của không thiếu kém, thông minh trí tuệ không thiếu kém. Phía sau lại nói “*chư căn vô khuyết*”, đây chính là khỏe mạnh sống lâu.

Bạn xem, người thế gian chúng ta mong cầu tiền của, cầu thông minh trí tuệ, khỏe mạnh sống lâu, tất cả đều đạt được. Làm thế nào để có được? “*Nghe danh*”. Ý nghĩa của “*nghe danh*” rất sâu, không phải thông thường chúng ta nghe được một câu danh hiệu A Di Đà Phật này, hoặc giả mỗi ngày chúng ta niệm một câu danh hiệu này thì có thể được phước báo lớn đến như vậy. Cách nghĩ này của bạn là sai lầm. Bạn phải biết Kinh này là Kinh Đại Thừa, không phải Kinh Tiểu Thừa, mà trong Kinh Đại Thừa nói “*văn*” là “*văn huệ*” trong tam huệ của Bồ Tát, không phải thông thường chúng ta nghe trộm nói bừa, loại “*kiến văn giác tri*” này không

hữu dụng, đây là “*văn huệ*” ở trong tam huệ mới có quả báo thù thắng như vậy. Tam huệ, các vị đều biết, văn huệ, tư huệ, tu huệ, “văn - tư - tu” đều gọi là huệ. Huệ này là huệ của “Giới-Định-Huệ”. Do đây có thể biết, nếu như bạn không có tu giới, không có tu định, thì bạn không có tam huệ, việc này chúng ta liền hiểu được. Chỗ này nói “*nghe danh*”, đây là lấy giới, định làm nền tảng.

Giới là gì? Giới ở chỗ này là nghĩa rộng, nếu bạn nghĩ đó là năm giới, mười thiện thì sai rồi. Giới ở chỗ này là lời răn dạy của Phật Đà, chính là chỉ “Kinh Vô Lượng Thọ”. Y theo phương pháp lý luận cảnh giới của Kinh này mà tu học, đó gọi là trì giới. Hay nói cách khác, giáo huấn của Thế Tôn trên bản Kinh chúng ta phải ghi nhớ trong lòng, phải y giáo phụng hành thì giới của bạn liền đầy đủ.

Định là gì? Định là chuyên nhất. Bạn chuyên nhất một bộ Kinh, tâm của bạn liền định. Thiên Kinh vạn luận, ta chỉ nương theo một bộ Kinh này có được không? Nếu như bạn ghi nhớ lời giáo huấn ở trên “Kinh Hoa Nghiêm”: “*Một là tất cả, tất cả là một*”, một bộ Kinh này chính là tất cả Kinh, tất cả Kinh chính là một bộ Kinh này, tâm của bạn liền định. Một bộ Kinh quyết không phải chuyên chỉ một bộ “Kinh Vô Lượng Thọ” này, cả đời Thế Tôn nói ra tất cả Kinh, bất cứ một bộ Kinh nào cũng đều đầy đủ tất cả Kinh. Đây là đạo lý gì vậy? Đồng tu cũ không khó lý giải, Thế Tôn giảng Kinh nói đạo, mỗi câu mỗi chữ đều là từ trong chân như tự tánh lưu xuất ra, mỗi một chữ, mỗi một câu đều là từ tự tánh lưu xuất ra, không phải là tâm thức. Trong tự tánh không có nhiều ít, không có lớn nhỏ, không có trước sau, cho nên Thế Tôn nói các bộ Kinh lớn như “Hoa Nghiêm”, “Pháp Hoa”, “Bát Nhã” đều là từ trong tự tánh lưu xuất ra; nói số lượng ít như “Bát Nhã Tâm Kinh” (chỉ có hai trăm sáu mươi chữ) cũng là từ trong tự tánh lưu xuất ra. Đã là tự tánh thì tất cả đều viên mãn, tất cả đều viên dung, đều bao hàm ở trong đó, cho nên mới nói “*một là tất cả, tất cả là một*”. Chữ “*một*” này chúng ta phải hiểu rõ, một là bất cứ một bộ Kinh nào, vậy mới nói “*pháp môn bình đẳng, không có cao thấp*”. Bất cứ một bộ Kinh nào, chỉ cần bạn chuyên tâm thọ trì, sự chuyên tâm này chính là định. Chuyên tâm mới có thể khai huệ, định có thể khai huệ.

Ngày nay rất nhiều đồng tu trẻ chúng ta không phải không nỗ lực phấn đấu, không nỗ lực dụng công, mà là họ tu tập quá nhiều, Kinh luận họ học quá nhiều, hay nói cách khác, cho dù họ làm được rất như pháp, nhưng họ không có sức định, không đạt được định. Không đạt được định thì huệ không thể hiện tiền, thiết thòi chính ngay chỗ này. Người xưa nói với chúng ta về kinh nghiệm này, “*một Kinh thông tất cả Kinh thông*”, đây là lời thật. Ý nghĩa của “*thông*” là gì? Khai

huệ. Nhân giới được định, nhân định khai huệ, trí tuệ vừa khai liền thông. Nếu trí tuệ không khai, bộ Kinh này bạn cũng không thông; trí tuệ khai rồi, bộ Kinh này liền thông. Bộ Kinh này thông rồi thì mỗi bộ Kinh bạn đều thông, không chỉ xuất thế gian pháp thông rồi, thế gian tất cả pháp cũng đều thông hết, không có thứ nào không thông, chỉ cần vừa tiếp xúc, không có bất cứ chướng ngại nào.

Đối với người triệt ngộ của Tông môn, người đại khai viên giải của Giáo hạ, chúng ta rất là ngưỡng mộ, chúng ta cũng rất kính ngưỡng đối với họ. Thế nhưng bạn phải nên biết, năng lực này tất cả chúng sanh thấy đều đầy đủ, hơn nữa Phật nói, trí tuệ đức tướng trên quả địa Như Lai của họ và ta không có gì khác biệt. Chúng ta không thể chứng được, nguyên nhân chính là chúng ta không có Giới-Định-Huệ. Thực tế mà nói, Giới-Định-Huệ là tánh đức, cũng là tự tánh đầy đủ. Ngày nay Giới-Định-Huệ của chúng ta biến chất rồi, biến thành cái gì vậy? Biến thành phiền não. Trên Kinh Phật nói, mặt trái của Giới-Định-Huệ là tham sân si. Chúng ta là đem Giới-Định-Huệ của tự tánh vốn đầy đủ biến thành tham sân si. Nếu như bạn muốn làm Phật, làm Bồ Tát, bạn phải đem nó chuyển đổi lại, chuyển tham sân si thành Giới-Định-Huệ. Phật Đà dạy chúng ta phương pháp để chuyển biến, phương pháp này chúng ta phải ghi nhớ, phải tỉ mỉ mà tư duy, kiến lập tín tâm, bắt tay vào từ bộ Kinh này. Bộ Kinh này phân lượng không nhiều cũng không ít, đối với thời kỳ Mạt Pháp rất là khế hợp với căn tánh của chúng ta, cho nên tôi khuyên các đồng tu phải bắt tay vào từ đọc tụng.

Người xưa có câu: “*Sách đọc ngàn lần, nghĩa kia tự thấy*”. Lời nói này cũng ngầm bao gồm đạo lý vi diệu về Giới-Định-Huệ ngay trong đó. Quyển sách này bạn từ đầu đến cuối đọc qua một ngàn lần, bạn thử nghĩ xem, bạn liền có sức định, vì nếu bạn không có sức định thì bạn sẽ không có tâm nhẫn nại này, bạn sẽ không đọc được số lần nhiều đến như vậy. Sau khi bạn đọc qua một ngàn biến, vì sao nói ý nghĩa tự thấy? Tâm của bạn định lại, định rồi thì bạn liền khai ngộ, chỗ nào không hiểu cũng sẽ hiểu, chỗ hiểu được cạn, hiện tại sẽ xem thấy được sâu, thẳng đến sâu rộng không bờ mé. Bạn xem Kinh nghĩa của bộ Kinh này, khi công phu đã tiến thêm một bước, nghĩa lý của mỗi một phẩm đều là vô cùng vô tận, thậm chí mỗi câu, mỗi chữ đều là vô lượng nghĩa, vậy thì bạn thật đã thông rồi. Bạn lại xem qua tất cả Kinh luận mà Thế Tôn đã nói, một chút chướng ngại nhỏ cũng không có. Cho nên, tu học Phật pháp cùng tu học thế gian pháp không như nhau. Giáo học của thế gian pháp chỉ có thể tăng thêm thương thức của chúng ta, không cách gì làm cho chúng ta đạt được định huệ. Định huệ không thể hiện tiền thì quyết định không thể giải quyết được vấn đề. Không những không thể giải

quyết được vấn đề, từ hai trăm năm gần đây, sự thật lịch sử nói với chúng ta, thế trí biện thông không có định huệ.

Vào thời cận đại, có rất nhiều khoa học gia đã phát minh ra rất nhiều khoa học kỹ thuật cao, nhưng những khoa học kỹ thuật cao này dùng vào quân sự, dùng vào chiến tranh, khiến cho tất cả chúng sanh trên thế giới thân tâm bất an. Việc này đã không giải quyết được vấn đề, chỉ tạo thêm phiền phức. Cho nên nhìn xem từ xu thế trước mắt này, rất nhiều người đều lo lắng. Khoa học kỹ thuật càng phát triển bao nhiêu thì nguy cơ của thế giới càng cao, không biết đến hôm nào thế giới này sẽ bị khoa học kỹ thuật của nhân loại làm cho hủy diệt. Thế giới vì sao bị hủy diệt? Tự làm tự chịu. Vào thời xưa, khi hai người bất hòa, họ đánh nhau một trận thì thôi, mọi người chỉ đứng bên ngoài nhìn, không lo ngại. Hiện tại thì thật phiền phức, khi hai người bất hòa thì cả hai đều dùng đạn nguyên tử, hai người họ không có việc gì, còn chúng ta thì gặp nạn. Nguyên nhân này là gì? Khoa học gia không có Giới-Định-Huệ, năng lực đó của họ, nhà Phật gọi là thế trí biện thông. Điều này chúng ta phải rõ ràng, phải tường tận.

Giáo học của Thánh hiền là học vắn chân thật, trí tuệ chân thật. Vào thời xưa, Nho gia và Đạo gia cũng nói Giới-Định-Huệ, thế nhưng Giới-Định-Huệ mà họ nói cùng với Giới-Định-Huệ trong nhà Phật có sự khác biệt. Trong Giới-Định-Huệ của nhà Nho chưa đoạn vọng tưởng, phân biệt, chấp trước; nhà Phật nói Giới-Định-Huệ là phải đem vọng tưởng, phân biệt, chấp trước xả được sạch sẽ, vì không xả được vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì không thể ra khỏi sáu cõi luân hồi, loại Giới-Định-Huệ đó chỉ là phước báo trời người. Như chúng ta biết, sanh đến Trời Sắc Giới phải nhờ vào thiền định, còn sanh Trời Vô Sắc Giới thì công phu thiền định càng cao. Đây là tứ thiền bát định mà nhà Phật thường nói, Thánh nhân thế gian đã giáo huấn, tuy hưởng được phước trời, nhưng bạn không thể ra khỏi tam giới. Tu học Giới-Định-Huệ trong Phật pháp, bạn chắc chắn phải phá tham sân si, phải phá ngã chấp, pháp chấp. Chấp trước không còn thì thành tựu của họ siêu việt sáu cõi. Phân biệt không còn thì họ siêu việt mười pháp giới, quả báo của họ là ở Pháp Giới Nhất Chân. Thế giới Tây Phương Cực Lạc là Pháp Giới Nhất Chân. Trên “Kinh Hoa Nghiêm” nói Thế giới Hoa Tạng cũng là Pháp Giới Nhất Chân. Đây mới là quả báo chân thật. Khi chúng ta đã hiểu, đã giác ngộ rồi, liền biết được chính mình ngay trong một đời này phải nên ở nơi phương hướng nào mà nỗ lực.

Sáng sớm hôm nay tôi đến phi trường tiễn khách, gặp được một vị cư sĩ, ông thấy tôi ngồi ở nơi đó, ông đến chào hỏi tôi. Ông nói với tôi là đời người quá khổ,

ông thấy người thân quyến thuộc của ông, sau khi chết rồi hỏa táng, vô cùng thương cảm. Ông biết được sự việc này chính mình chắc chắn không thể tránh khỏi, cho nên hỏi tôi phải làm sao. Tôi hỏi: “*Ông có đến Niệm Phật đường của Cư Sĩ Lâm niệm Phật hay không?*”. Ông nói: “*Chỉ đến một lần*”. Tôi nói: “*Ông phải thường đến nghe Kinh, phải thường đến niệm Phật thì vấn đề liền được giải quyết*”. Bạn có sự cảnh giác này thì rất tốt, việc này trong Phật pháp nói là bạn đã chân thật giác ngộ, bạn đã xem nhẹ đời với thế duyên, một lòng chuyên niệm thì không ai không thành tựu. Lời của vị cư sĩ này cũng đáng được chúng ta cảnh sáo.

Hiện tại thế giới này là loạn thế, tai nạn rất nhiều, rất nhiều. Đến lúc nào thì chúng ta gặp phải? Không ai dám đoán định. Người thông minh, người có tính cảnh giác cao, mỗi giờ mỗi phút luôn nhắc nhở chính mình, cho dù gặp phải tai nạn cũng không khiếp sợ, họ định tâm niệm Phật. Nếu như trong mạng chính mình không gặp tai nạn này, bạn sẽ rất bình an mà trải qua. Ngược lại, nếu trong mạng có kiếp nạn này, sẽ vừa lúc bạn vãng sanh Tịnh Độ, A Di Đà Phật nhất định đến tiếp dẫn, cho nên bạn nhất định không nên tham sống sợ chết. Đây là người chân thật giác ngộ. Cho dù bạn vẫn còn mê luyến thế gian này, không muốn vãng sanh đến Thế giới Cực Lạc, lúc gặp phải tai nạn bạn vẫn không nên khiếp sợ, mà xưng niệm Phật hiệu, đó chính là trên Kinh đã nói “*thọ chung chi hậu, sanh tôn quý gia, chư căn vô khuyết*”, đời sau bạn vẫn có thể hưởng được phước báo trời người viên mãn. Vì vậy, bạn không thể quên đi niệm Phật, công đức của niệm Phật thù thắng không gì bằng.

Thế nhưng niệm Phật phải biết niệm. Thế nào gọi là biết niệm? Đại đức xưa thường nói: “*Tâm miệng tương ưng thì mới gọi là biết niệm*”. Câu nói này không sai, thế nhưng ý nghĩa vẫn chưa đủ rõ ràng. Tôi nghe câu nói này cảm thấy có vấn đề, đồng tu sơ học nghe câu nói này chắc chắn có vấn đề. Chúng ta niệm câu A Di Đà Phật này, miệng niệm, tâm làm sao tương ưng? Tâm đầy đủ 48 nguyện của A Di Đà Phật thì tâm, miệng của bạn liền tương ưng. Nếu bạn không thể nhớ 48 nguyện thì bạn làm sao có thể tương ưng? Cho nên chúng ta định ra thời khóa sớm tối, mỗi sáng đọc 48 nguyện, hy vọng tâm cùng miệng tương ưng. Mỗi câu Phật hiệu đều viên mãn đầy đủ 48 nguyện, đây gọi là “*một niệm tương ưng một niệm Phật, niệm niệm tương ưng niệm niệm Phật*”. Sợ các đồng tu không thể hiểu đầy đủ ý nghĩa này. Tâm hạnh phải tương ưng tức là trong tâm có 48 nguyện, 48 nguyện nhất định phải thực tiễn ngay trong cuộc sống. Hay nói cách khác, tâm là tâm của A Di Đà Phật, niệm là niệm của A Di Đà Phật (niệm của A Di Đà Phật

chính là nguyện của A Di Đà Phật), hạnh là hạnh của A Di Đà Phật, như vậy mới viên mãn tương ưng. Đây là “*một niệm tương ưng*”, tương ưng được viên mãn. “*Một niệm tương ưng*”, bạn liền ở ngay trong một niệm này chính là hóa thân của A Di Đà Phật; “*niệm niệm tương ưng*”, bạn niệm niệm đều là hóa thân của A Di Đà Phật, bạn làm sao mà không thành tựu? Không chỉ thành tựu vãng sanh, tôi khẳng định các vị đều có thể đạt thượng thượng phẩm vãng sanh. Việc này còn có thể hoài nghi hay sao?

Thế Tôn hết lời khuyên bảo chúng ta học A Di Đà Phật. Ngài ở trong bốn Kinh này vì chúng ta giới thiệu qua, A Di Đà Phật chính là “*quang trung cực tôn, Phật trung chi vương*”. Phật nói hai câu này là ý nghĩa gì? Đều là hy vọng chúng ta học tập với A Di Đà Phật. A Di Đà Phật ở đâu? “*Kinh Vô Lượng Thọ*” chính là A Di Đà Phật. Chúng ta có thể đọc tụng, thọ trì, vì người diễn nói, đây chính là rõ ràng chính thức học A Di Đà Phật. Chỉ cần đem việc này học thành công thì được rồi, thế xuất thế gian bao gồm tất cả pháp đều không cần học nữa. Các vị phải nên biết, học những thứ đó đều là chướng ngại. Bạn đem sự việc này học được tốt rồi, bao gồm tất cả chướng ngại đều tiêu trừ hết, tự nhiên liền khắc nhập vào cảnh giới “*Hoa Nghiêm*”. Cảnh giới Hoa Nghiêm là “*lý sự vô ngại, sự sự vô ngại*”.

Chúng ta phải thông minh, phải có trí tuệ. Nếu như cảm thấy thế gian còn có thứ khác tốt hơn muốn học, đây là tình chấp phiền não của thế gian vẫn chưa tiêu trừ hết, vẫn chưa thể buông xả, chính mình vẫn không thể vượt qua được chính mình, chính mình làm chướng ngại chính mình. Các đồng tu phải tỉ mỉ mà suy xét mấy câu nói này. Tôi tuyệt đối không hại bạn, tuyệt đối không chướng ngại bạn, tôi nói những lời này đều là căn cứ vào lời dạy bảo của Như Lai mà nói, không hề có ý của chính tôi trong đó.

* * *

Kinh văn: “**Thường tu thù thắng phạm hạnh**”.

27. Nguyện thứ hai mươi bảy: “TU THÙ THẮNG HẠNH NGUYỆN”

Nguyện này chỉ có một câu.

Kinh văn: “**Nhược bất nhĩ giả, bất thủ chánh giác**”.

Câu này là tổng kết ba nguyện phía trên.

Nguyên thứ hai mươi bảy quan trọng, nếu như không có nguyên này, chỉ riêng được phước báo trời người, chúng ta thử nghĩ xem, phước báo trời người hưởng hết rồi, chẳng phải phiền phức đến sao? Vẫn là phải đọa lạc. Thế nhưng nguyên này vẫn xem là không tệ, đời sau được phước báo trời người, bạn vẫn phải tiếp tục tu hành. Trong việc tiếp tục tu hành, có hai loại thù thắng. Loại thù thắng thứ nhất, bạn chân thật triệt để giác ngộ, triệt để buông xả, bạn liền vãng sanh làm Phật. Loại thứ hai chưa triệt để giác ngộ, phước báo trời người của bạn đời đời kiếp kiếp có thể giữ được thì bạn sẽ không đọa vào ba đường ác. Vì sao vậy? Bạn có thể tiếp tục không ngừng tu “*phạm hạnh*”. Chúng ta xem thấy Quốc Sư Ngô Đạt trong “Tứ Bi Tam Muội Thủy Sám”, mười đời ông là cao tăng, ông chính là thuộc về nguyên này. Trong truyện ký ghi chép, khoảng 100 năm từ triều nhà Hán đến triều nhà Đường, ông trải qua sanh tử luân hồi, không đọa ác đạo, đây là lần lợi ích nhất đẳng.

“*Phạm hạnh*”, chữ “*phạm*” ý nghĩa là thanh tịnh. Muốn được thanh tịnh nhất định phải ly dục. “*Tài, sắc, danh, thực, thù*”, năm loại dục này đều phải tan nhạt thì mới có thể gọi là “*phạm hạnh*”. Trên “*Kinh Kim Cang*” dạy “*lìa tất cả tướng, tu tất cả thiện*”. Lìa tất cả tướng thì bạn đã thanh tịnh rồi, cái thiện mà bạn tu gọi là “*phạm hạnh*”. Phật nói với chúng ta, ý nghĩa của tất cả thiện là gì? Đồng tu tu học Tịnh Độ phải rất rõ ràng, những chỗ này không thể mơ hồ. Thế Tôn trong tất cả Kinh luận Đại Thừa và Tiểu Thừa nói cho chúng ta nghe thật là quá nhiều, quá nhiều, chúng ta không cách gì ghi nhớ được, vậy chúng ta phải bắt tay vào từ chỗ nào? Làm thế nào thực tiễn giáo huấn của Phật Đà? Việc này không thể không nắm lấy cương lĩnh.

Khi Tịnh Tông Học Hội thành lập, chúng ta đã chọn ra năm khóa mục cương lĩnh. “*Tịnh Nghiệp Tam Phước*” trên “*Quán Kinh*”, chúng ta có ghi nhớ hay không? Có nỗ lực mà phụng hành hay không? Trong Kinh giáo Đại - Tiểu Thừa, Phật dạy chúng ta, khi ở chung với đại chúng phải tu “*Lục Hòa Kính*”. Hai khóa mục này là căn bản của căn bản. Nếu chúng ta tu không tốt hai khóa mục này thì các thứ khác thấy đều là luống không, cho dù ngày ngày niệm Phật, nhưng bạn sẽ không thể giữ được thân người. Việc này chúng ta phải biết.

Năm đầu nhà Thanh, Pháp sư Từ Vân Quán Đảnh nói rõ ở trong “*Kinh Lăng Nghiêm*”, phía sau “*Đại Thế Chí Bồ Tát Niệm Phật Viên Thông Chương Sớ Sao*” là người niệm Phật có một trăm loại quả báo khác nhau, quả báo thứ nhất chính là đọa A Tỳ Địa Ngục. Năm xưa, khi tôi học tập bộ Kinh này mê hoặc không hiểu được ý nghĩa, có nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông. Tôi thỉnh giáo lão sư Lý:

“Tại sao quả báo đầu tiên của người niệm Phật là đọa địa ngục, đọa nga quỷ, đọa súc sanh?”. Lão sư Lý nói: “Đây là vấn đề lớn, tôi không nói với một mình anh, đến khi giảng Kinh sẽ cùng nói với đại chúng”. Quả báo đó là do nguyên nhân gì? Tuy là niệm Phật, nhưng tâm bạn không thanh tịnh, hay nói cách khác, tự tư tự lợi, tham sân si mạn không cách gì buông xả. Vì sao bạn bị đọa vào ba đường ác? Do tham sân si mà bị đọa, không phải là do niệm Phật. Niệm Phật vì sao cũng có thể đọa? Sức mạnh niệm Phật của bạn yếu, sức mạnh của tham sân si quá mạnh, điều này trên Kinh Phật thường nói, khi lâm chung nghiệp lực lôi kéo, “*cái mạnh kéo trước*”, tham sân si mạnh hơn so với công phu niệm Phật của bạn, nó đã kéo bạn đi trước. Đạo lý là như vậy. Do đây có thể biết, “*phạm hạnh*” thật là quan trọng. Nếu như bạn tu “*phạm hạnh niệm Phật*”, cho dù không thể vắng sanh, bạn vẫn có thể giữ được hai cõi trời người. Cũng chính là nói, bạn rất chăm chỉ nỗ lực học tập Tam Phước, Lục Hòa, Tam Học, Lục Độ, Phổ Hiền Mười Nguyên, bạn có thể làm đến được mấy phần trăm, đây gọi là “*phạm hạnh*”. Thế nhưng, bạn tuyệt nhiên không cứu cánh, tuyệt nhiên không triệt để, vì tham sân si mạn của bạn chưa đoạn, chỉ là nhặt được mấy phần mà thôi, tuyệt nhiên chưa đoạn, tuyệt nhiên chưa quên ngã.

Trên “Kinh Kim Cang” nói “*lìa tất cả tướng*”, tức là lìa bốn tướng: “*ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng*”. Nếu bạn chưa hề lìa bốn tướng này, bạn tu Tam Phước, Lục Hòa, Lục Độ, Mười Nguyên Phổ Hiền đều là phước báo trời người. Phước mà bạn tu được, sức mạnh của phước vượt qua tham sân si, khi lâm chung bạn mới có thể “*sanh tôn quý gia, chư căn bất khuyết*”. Nếu như tham sân si của bạn vượt hơn Tam Phước, Lục Hòa, Lục Độ, Mười Nguyên Phổ Hiền mà bạn tu thì rất nguy hiểm, vẫn là đọa ác đạo trước. Đạo lý và sự thật này chúng ta chân thật phải làm cho rõ ràng, chúng ta liền sẽ cẩn trọng tỉ mỉ, không dám trái với giáo huấn của Phật Đà. Trái với giáo huấn của Phật Đà là tự cam đọa lạc, bạn nhất định phải xem trọng “*phạm hạnh*”.

“*Phạm hạnh*”, dùng lời hiện tại mà nói, đó là tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng. Trong “Chú Giải” của lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ, ông dẫn chứng từ Kinh điển, nói với chúng ta về họa hại của phiền não tập khí (dẫn dụng chú giải “Kinh Pháp Hoa” của Đại Sư Gia Tường, người thời nhà Đường). Ông nói: “*Hữu nhân ngôn thông thủ, nhất thiết giới vi phạm hạnh*”, trì giới làm phạm hạnh; “*Biệt danh đoạn dâm vi phạm hạnh*”. “Đoạn dâm” có hai ý, nghĩa hẹp và nghĩa rộng; nghĩa hẹp là dâm dục của nam nữ, nghĩa rộng là phạm hễ bất cứ sự việc quá đáng nào đều gọi là “*dâm*”, thí dụ trời mưa u ám, mưa quá nhiều gọi là mưa dâm, chữ “*dâm*” chính

là quá đáng. Ngay trong cuộc sống thường ngày, chúng ta không lìa khỏi “*tài, sắc, danh, thực, thụ*”, đây là nhu yếu phẩm đời sống của chúng ta, thế nhưng nếu bạn hưởng thụ quá đáng đều gọi là “*dâm*”, đều sanh ra chướng ngại. Trong “Đại Phẩm Bát Nhã Kinh” nói, ngay cả sanh đến Trời Phạm Thiên cũng trở thành chướng ngại, huống hồ là tu đạo Bồ Đề.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ